

вамъ: слушай, приятелю, ние сме двама души на земята, за да се разберемъ, ти трѣбва да вѣрвашъ, т. е. трѣбва да събудишъ своята разумность. и интелигентность, и азъ трѣбва да вѣрвамъ, т. е. да събудя своята разумность и интелигентность, та следъ като събудимъ разумността и интелигентността, която Богъ е вложилъ въ насъ, ние ще можемъ да живѣемъ като разумни сѣщества. Следователно, ние ще видимъ, че сме две разумни сѣщества, които трѣбва да се споразумѣятъ. Вие казвате: ние може да си вѣрваме единъ на другъ. Какъ? Хората пренасятъ вѣрата въ областта на чувствата и любовта, а ние пренасяме вѣрата въ другъ единъ свѣтъ, ние я взимаме въ другъ единъ смисълъ. Вѣрата не е любовъ. Вѣрата е законъ на ума, на знанието. И апостолъ Павелъ искалъ да докаже, че пжтътъ на Мждростъта е пжтъ на спасение. Чрезъ Мждростъта хората се спасяватъ, чрезъ Любовта хората добиватъ животъ. а чрезъ Истината се освобождаватъ. Отъ какво се освобождаватъ хората. Когато една майка се освободи отъ своето дете, какво показва това? Ако единъ човѣкъ може да роди мира въ себе си, като едно свое дете, той се е освободилъ, той е разбралъ дълбокия смисълъ на мира. Какво нѣщо е мирътъ? Мирътъ се явява въ всѣта всѣкога следъ единъ катаклизъмъ, следъ едно голѣмо разбъркване. Та, като дойдатъ неразумнитѣ сѣщества да разбъркатъ всичко въ свѣта, после разумнитѣ се заематъ